

Nør Christensen (CD):

Det er godt, at der er mulighed for, at der kan klages, hvis man føler sig forurettet. Det siger jeg indledningsvis, fordi det er grundlæggende korrekt, at en borger skal have den mulighed.

Jeg må så i samme øjeblik også sige, at lige så rigtigt det er, at en borger, der føler sig forurettet, kan klage, lige så forkert er det, at alle og enhver kan klage over hvad som helst. Det er i hvert fald noget, som jeg meget, meget gerne ser pillet væk. Det er helt, helt urimeligt, at en borger, der gør en eller anden form for jagttagelse, kan gå hen og klage på en andens vegne. Sådan er det, og sådan fungerer systemet i dag. Hvis man tænker sig dette i den yderste konsekvens, så er det fuldstændig urimeligt, og det kan medføre stribevis af klager, som i bund og grund er fuldstændig uberettigede i enhver henseende.

Jeg vil også gerne sige om det forslag, der er fremsat, at nu er vi jo kommet i den situation, at vi – ikke undtagelsesvis, men som sædvanlig – oplever SF med manglende tillid til, at politiet skal have lov til at have noget som helst at skulle have sagt overhovedet. SF vil selvfølgelig, at tillidsrepræsentanten og politimesteren og andre skal pilles ud her, for de er selvfølgelig inhabile i en hvilken som helst sag, når der klages over politiet. Jeg tror ikke, man har haft lejlighed til hos SF at tænke det her godt nok igennem, for jeg er fuldstændig overbevist om, at hvis vi pillede tillidsrepræsentationen væk i alle andre sammenhænge, på arbejdspladserne – i hvert fald på det, man anser for normale arbejdspladser, hvis politiet i øvrigt er en normal arbejdsplads – så skulle vi nok se bål og brand og høre råben vagt i gevær, at det ville man aldrig nogen sinde acceptere.

Konsekvensen bliver, tror jeg, at det øjeblik man piller tillidsrepræsentationen væk, vil de fleste politifolk, hvis de ønsker det, simpelt hen sige: Vi har ingen lyst til at bidrage til en debat uanset nævnets sammensætning og alt det dér, så vil vi hellere have en domstolsafgørelse, og den mulighed er jo altså til stede. Det håber jeg at foreslagningsstillerne lægger sig lidt på sinde.

Så kommer der også under punkt 2 c følgende bemærkning:

»Forhandlingen er offentlig, medmindre særlige forhold undtagelsesvis taler herimod.«

Det er mig ubegribeligt, at en sådan forhandling skal være offentlig. Jeg forstår ikke, hvad man vil med det, og hvad formålet er med det.

Det er mig mindst lige så ubegribeligt, at Advokatrådet kan fremsætte en trussel, som det har gjort, og som er citeret af andre fra talerstolen i dag – om det nu er en trussel, for der er også dem, der kunne anse det for at være et fristende tilbud, som man selvfølgelig omgående skulle tage imod. Jeg synes, det er ynkeligt og sørgeligt, at Advokatrådet har gjort det, og at det har formuleret sig på den måde, som det har; man skulle egentlig have ventet et indlæg på et lidt andet niveau derfra.

Jeg skal også i øvrigt sige, at jeg gerne ser – for også at være positiv – at lokalnævnene får en ændret kompetence. Det ville være godt, og jeg mener, at det ville være nyttigt for sagsbehandlingen som sådan. Jeg tror, der er utilfredshed i lokalnævnene med, at man ikke har kompetence, og jeg ved også lidt om, hvordan det foregår. Jeg kan godt se den ubalance, der er i dag, hvor en klager sender sin skrivelse ind, derefter behandles den af politiet, og så går den til lokalnævnene. Jeg ville gerne have det til at fungere på den måde i praksis, at klageren sender sin klage ind, hvorefter der kommer en skrivelse fra politiet, som tilstilles klageren. I mange tilfælde tror jeg det ville fungere godt, hvis man gjorde det på den måde, fordi det ville give klageren et indtryk af, hvorledes politiet opfatter den konkrete sag.

Så vil jeg gerne understrege, at det er en høj procentdel af klagerne, der afvises. Så vidt jeg erindrer – jeg er ikke sikker – er det omkring 90 pct. af de klager, der indgives, som på stedet eller i hvert fald næsten umiddelbart afvises som særdeles ubegrundede, og det kan jeg godt forstå. Jeg har oplevet en hel del af, hvad der klages over. Lad mig give et eksempel. En politimand stopper en bilist, som har kørt slingrende, og stiller følgende spørgsmål: Hvor meget har De drukket? Der er vel ikke nogen her, der føler, at det spørgsmål er særlig krænkende over for nogen. Ikke desto mindre bliver der selvfølgelig rejst en klage over det stillede spørgsmål, for det må ikke hedde: Hvor meget har De drukket? Nej, nej, nej, der skal sandelig være tvivl, fordi polititjenestemanden helst skal have en tøjklamme på næsen og absolut ingenting kunne lugte og skal sige: Har De drukket, lille frue? At så promillen senere var 2,31, siger lidt om, hvor uberettigede masser af de klager, vi får over politiet, er.